

[Finansministeren.]

få gennemført i hvert fald de mindre reformer, der synes at være enighed om, f. eks. netop betryggelsen af klagerne under sagerne behandling. Ved en sådan fremgangsmåde vil det læge elements indflydelse på sagerne afgørelse også bedre kunne fastholdes.

I denne henseende kan jeg i øvrigt henviser til, at der i kraft af udviklingen på andre retsområder allerede er sket noget til betryggelse af klagerne retsstilling. Jeg tænker især på loven om partsoffentlighed i forvaltningen.

Andre reformer vil det efter mit skøn være muligt at gennemføre alene ved en modernisering af landsskatterettens forretningsorden. Noget sådant må kunne gennemføres i løbet af forholdsvis kort tid.

Jeg kan altså ikke give noget definitivt eller konkret svar, men jeg har hermed antydet lidt om, i hvilken retning overvejelserne går.

Hagen Hagensen: Jeg takker den højtærede finansminister for svaret. Jeg forstår, at der stadig væk arbejdes med sagen, og jeg er også klar over, at den har været sendt ud på en sådan måde, og at svarene er kommet ind på en sådan måde, at det kan give grund til at overveje tingene. Jeg troede bare, at man var nået en lille smule længere frem, men da dette ikke er tilfældet, er jeg enig med den højtærede minister i, at når man ikke kan få de store reformer gennemført, må man hellere nøjes med de mindre. Jeg kunne tænke mig, at der var mulighed for — det er vist i øvrigt en af de ting, der er enighed om — i højere grad at få klagebehandlingen afgjort på stedligt plan — om det nu skal være sådan, at skatterådene kan behandle sagerne en gang til, eller at amtskatterådet skal behandle dem. Hvis man indførte det, ville jeg tro, at langt færre sager nåede frem til landsskatterettens behandling, og da denne i hvert fald for tiden er langvarig, ville det også medføre, at en hel række sager blev afgjort så hurtigt, at det fik virkelig betydning ikke blot for skatteyderen, men også for de stedlige ligningsmyndigheder. Jeg henstiller til ministeren at overveje dette.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Agter ministeren at rejse naturfredningssag over for den påtænkte udstykning af Duemosegård ved Grib Skov?“

Vivike: Som det engang er sagt af skovrider Martensen-Larsen: „Den danske natur vrider sig i døds kamp.“ Grundspekulanterne ødelægger ved udstykning vore mest naturskønne områder. I Nordsjælland ligger den store Grib Skov, og et stenkast fra skoven ligger Duemosegård med sine 138 tdr. land i et smukt og fredfyldt område.

Nu har en grundspekulant fundet ud af, at her kan tjenes en masse penge på udstykning til beboelse, og han har derfor købt gården. Det lokale fredningsnævn har givet dispensation fra skovbyggelinjen og vejbyggelinjen. Naturfredningsforeningen har ikke rejst fredningssag, og vi må forudse, at der på denne skønne plet rejses 600 helårsbeboelser. Det er helt i modstrid med meningen i naturfredningsloven, og det er ydermere i strid med alle by- og egnsudviklingsplaner.

I januar 1963 vedtog byplannævnet i sin plan for de kommende 10 år, at der skulle vises tilbageholdenhed med hensyn til byggeri i Nordsjælland, netop ud fra den betragtning, at offentligheden skulle have adgang til de naturskønne steder dér. En delvis udarbejdet byudviklingsplan for Esbønderup-Nødebo kommune må nu ændres. Så kan man begynde på en frisk, og så kan der ske det, at en spekulant køber et område et andet sted, så man må begynde at planlægge igen; og sådan kan det blive ved, måske så længe at der til sidst ingen mulighed er for nogen fornuftig planlægning. Det bliver umådelig dyrt for samfundet, og det bliver til ubodelig skade for alle bortset fra dem, der ernærer sig ved grundspekulation, at ikke myndighederne, men grundspekulanterne kan bestemme, hvordan vi skal indrette os her i landet.

Der synes kun at være én mulighed for at standse spekulationsprojektet Duemosegård, nemlig at der rejses naturfredningssag, og jeg spørger derfor den højtærede minister, om han vil benytte sin ret til at gøre dette.